Nedjelja, 02.02.2014.g.

Poslije KLANJANJA ŽIVOM GOSPODINU U PRESVETOM

OLTARSKOM SAKRAMENTU ovaj četvrtak, vani pred crkvom, susreo

sam jednu dragu sestru u vjeri s kojom se nisam pošteno vidio od ljeta.

Znali smo prije razmijeniti neka osobna svjedočanstva o tome što nam

Gospodin lijepoga čini u životu, ohrabriti tako jedan drugoga.

No, od ljeta smo oboje imali raznih osobnih briga pa nismo baš mogli

naći vremena i načina za neke veće razgovore.

Već kad sam ju vidio na misi, mislio sam si, ako će mi Gospodin dati

priliku, pozvat ću ju poslije na kavu da ju malo čujem.

I da, KAKO TO VEĆ BIVA SA NAŠIM GOSPODINOM, NE

TREBAMO SE MI BRINUTI DA LI ĆE SE DOGODITI NEŠTO ŠTO

JE NJEGOVA SVETA VOLJA ZA NAŠE ŽIVOTE.

DOGODIT ĆE SE SIGURNO.

SAMO JE TADA PITANJE ŠTO ĆEMO MI UČINITI, DA LI SMO

TU NJEGOVU VOLJU SPREMNI PRIHVATITI I IZVRŠITI.

I dok je KLANJANJE završilo, i posljednja nota pjesme,i onda molitva

koju najčešće poslije mise izmolim SVETOM MIHAELU ARKANĐELU,

čekao me do izlaska iz crkve još i obavezan znak križa sa posvećenom

vodom na prstima, gledajući u SVETOHRANIŠTE, pa molitva pred kipom

Marije i njezine majke Ane GDJE IH UVIJEK BLAGOSLOVIM I

MOLIM DA SE MOLE ZA NAS GRIJEŠNIKE, pa onda molitva pred

kipom PRESVETE MAJČICE SA SINOM ISUSOM U NARUČJU, gdje

ju molim DA SE MOLI ZA NAS GRIJEŠNIKE I GDJE JOJ

ZAHVALJUJEM ZA TO.

I dok sam sve to obavio, razmišljao sam o tome da li je možda već ta

draga sestra otišla, da možda i nije bila na klanjanju.

No, pogledao sam na parkiralište i vidio tamo njezin auto.

I ONA JE BILA NA KLANJANJU PRESVETOM NAŠEM SPASITELJU.

I samo što sam se spustio niz stepenice, evo nje s druge strane.

Oboje smo se široko nasmijali. Dugo se već tako nismo vidjeli. Ja ju

odmah pozovem na kavu da ju malo čujem a ona odmah prihvati.

Toliko smo toga imali za pričati. A sve je vezano uz Gospodina, na razne

načine.

I pričali mi je ona da kako joj jedno od djece počelo ČITATI BOŽJU

RIJEČ, BIBLIJU.

OBOJE SMO SE ODMAH POČELI OD SRCA SMIJATI. Do prije par

mjeseci svi su ju u obitelji, pa i djeca, smatrali čudakinjom.

A ona nastavi da je to počelo onako spontano, prateći ovih zadnjih

mjeseci što radi njegova mama. KAKO SE NE ODVAJA OD PISANE

BOŽJE RIJEČI.

KAKO JE ONA UVIJEK NA ORMARIĆU KRAJ NJEZINOG KREVETA

I KAKO JU UVIJEK ČITA PRIJE SPAVANJA.

I KAKO JU JE UVIJEK NOSILA NA LIJEČENJE KUDA JE U

ZADNJE VRIJEME MORALA ČESTO IĆI.

A u toj obitelji do prije nekog vremena i nije baš bilo

Gospodina. No, kako to uvijek biva, Gospodin u svakoj obitelji

UPALIO JEDNU SVIJEĆU I STAVIO JE NA STOL.

DA SVIMA SVIJETLI.

A TA DRAGA SESTRA UPRAVO TO RADI U SVOJOJ

OBITELJI.

I pričala mi je kako je ona primijetila to interesiranje jednog od djece za

BIBLIJU pa je onda ona jednom malo načela temu o tome.

I tako su razgovarali O PISANOJ BOŽJO RIJEČI.

I onda je primijetila jednu večer da joj nedostaje BIBLIJA, koja joj je

uvijek na noćnom ormariću da si može svaku večer nešto pročitati. Znala

je kod koga je.

Drugi dan je ponovno BIBLIJA bila na svojem mjestu. Pa je ponovno

nestala.

A ona si je uzela drugu.

I rekla je tom svom djetetu DA SI MOŽE, AKO ŽELI ČITATI,

ZADRŽATI TU BIBLIJU, DA MU JU JE ONA POKLANJANJA I DA

JE SADA NJEGOVA.

DIJETE JE BILO IZNENAĐENO I SRETNO.

A SVOJE ČITANJE BIBLIJE POČELO JE SA STARIM ZAVJETOM.

MAKAR GA JE ONA ODGOVARALA JER JE TO TEŠKO ČITATI I

RAZUMJETI ZA POČETAK. ALI DIJETE JE REKLO DA ŽELI SVE IZ

POČETKA.

A TO DIJETE JE VEĆ MLADI ČOVJEK, KOJI NE HODA NA MISE

OD SVOJE KRIZME.

I priča mi dalje da je jedan dan došlo do nje drugo njezino dijete. I da ju

je pitalo da što se to događa sa prvim.

A ona je začuđeno pitala da ne zna na što misli. A ovo dijete joj je

uzrujano reklo da ona to jako dobro zna, DA SAD ONAJ ČITA

BIBLIJU.

ONAJ ČITA BIBLIJU … HA, HA, HA …

I DA ŠTA SE TO DOGAĐA, KAKVI GA PROBLEMI MUČE.

KAKO SMO OBOJE SMIJALI TOJ NJEZINOJ PRIČI!

Eto što čini Gospodin u našim obiteljima kada mu samo jedan od nas

kaže **DA GOSPODINE, TU SAM, EVO ME.**

Pa sam joj onda ja pričao o tome kako mi je lijepo bilo na klanjanju, koju

nakanu sam tamo nosio i što mi se dogodilo.

A ona mi je tada rekla, **KAKO JE SAMO SJAJILA KADA JE TO**

GOVORILA, da je njoj u jednom trenutku, kada je onako klečala pred

Gospodinom, došla jednostavno takva radost u srce DA SE HTJELA

USTATI I ZAGRLITI NEKOG TAMO U CRKVI.

ZAGRLJAJEM PUNIM LJUBAVI I RADOSTI KOJI JE IMALA U SEBI.

I da si je onda mislila kako bi ju onda ti ljudi čudno gledali, da što ih sada

tu grli, skoro da ju i ne poznaju.

Nekako me sramežljivo pogledala i rekla da ona misli, pa me još jednom

sramežljivo i onako oprezno pogledala da vidi kako će njezine riječi

djelovati na mene, **DA ONA MISLI I OSJEĆA DA NJU**

GOSPODIN BOG JAKO, JAKO VOLI. DA SE TAKO

OSJEĆA.

A posebno se tako osjećala kada je naš dragi kapelan, uz sviranje gitare,

poveo pjevanje druge pjesme na KLANJANJU, da je to njezina najdraža

pjesma:

Ne boj se, jer ja sam s tobom,

da te čuvam od svakoga zla.

Ne boj se, jer ja sam s tobom

da ti dajem miran san.

Jer, moja ljubav je istina,

moja ljubav liječi srca slomljena. (2x)

Ne boj se, jer ja sam s tobom,

ja sam te otkupio,

ne boj se, jer ja sam s tobom,

imenom sam te zazvao.

A da ju uvijek riječi te pjesme podsjete na jedan prekrasni psalam, njoj

najdraži, PSALAM O BOŽJOJ LJUBAVI.

PREKRASAN JE, I MENI JEDAN OD NAJDRAŽIH, GOVORI O

LJUBAVI BOGA OCA PREMA NAMA, PA GA DALJE DONOSIM U

CIJELOSTI DA ČITAJUĆI OSJETIMO TU LJUBAV KOJU TA DRAGA

SESTRA OSJEĆA U SVOJOJ DUŠI, PSALAM 139:

Jahve, proničeš me svega i poznaješ,

ti znaš kada sjednem i kada ustanem,

izdaleka ti već misli moje poznaješ.

Hodam li ili ležim, sve ti vidiš,

znani su ti svi moji putovi.

Riječ mi još nije na jezik došla, a ti, Jahve, sve već znadeš.

S leđa i s lica ti me obuhvaćaš,

na mene si ruku svoju stavio.

Znanje to odveć mi je čudesno,

previsoko da bih ga dokučio.

Kamo da idem od duha tvojega i

kamo da od tvog lica pobjegnem?

Ako se na nebo popnem, ondje si, ako u Podzemlje legnem, i

ondje si.

Uzmem li krila zorina pa se naselim moru na kraj

i ondje bi me ruka tvoja vodila,

desnica bi me tvoja držala.

Reknem li: "Nek` me barem tmine zakriju

i nek` me noć umjesto svjetla okruži!" -

ni tmina tebi neće biti tamna:

noć sjaji kao dan i tama kao svjetlost.

Jer ti si moje stvorio bubrege,

satkao me u krilu majčinu.

Hvala ti što sam stvoren tako čudesno,

što su djela tvoja predivna.

Dušu moju do dna si poznavao,

kosti moje ne bjehu ti sakrite dok nastajah u tajnosti,

otkan u dubini zemlje.

Oči tvoje već tada gledahu djela moja,

sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj: dani su mi određeni dok

još ne bješe ni jednoga.

Kako su mi, Bože, naumi tvoji nedokučivi,

kako li je neprocjenjiv zbroj njihov.

Da ih brojim? Više ih je nego pijeska!

Dođem li im do kraja, ti mi preostaješ!

De, istrijebi, Bože, zlotvora, krvoloci nek` odstupe od mene!

Jer podmuklo se bune protiv tebe, uzalud se dižu tvoji dušmani.

Jahve, zar da ne mrzim tvoje mrzitelje?

Zar da mi se ne gade protivnici tvoji?

Mržnjom dubokom ja ih mrzim

i držim ih svojim neprijateljima.

Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj,

iskušaj me i upoznaj misli moje:

pogledaj, ne idem li putem pogubnim i povedi me putem

vječnim!

DUŠU MOJU DO DNA SI

POZNAVAO …

I ja sam joj rekao da su mi se te dvije prve pjesme s KLANJANJA

nekako stopile u jednu.

PRVU SAM PJEVAO JA I GOVORIO GOSPODINU:

""IDEM, EVO ME, O GOSPODINE, BIT' ĆU UZA TE ..."

A DRUGU, KAO ODZIV, PJEVA MENI MOJOJ GOSPODIN:

Ne boj se, jer ja sam s tobom,

da te čuvam od svakoga zla.

Ne boj se, jer ja sam s tobom

da ti dajem miran san.

Ne boj se, jer ja sam s tobom,

ja sam te otkupio.

Ne boj se, jer ja sam s tobom,

imenom sam te zazvao.

Tako, toliko smo radosti razmijenili u tih nešto više od pola sata.

RADOSTI BOŽJE PRISUTNOSTI U NAŠIM ŽIVOTIMA.

RADOSTI BOGA ŽIVOGA U NAMA I KRAJ NAS.

A TO SE NE DA S NIČIM USPOREDITI.

PRISUTNOST BOGA ŽIVOGA.

PRISUTNOST LJUBAVI BOGA ŽIVOGA.

OSJEĆAJ LJUBAVI I RADOSTI I ISPUNJENJA. POTPUNOG.

LJUBAV BOGA ŽIVOGA.

IDEM, EVO ME, O GOSPODINE …

GOSPODIN MOJ.

I BOG MOJ.

I SVE MOJE.

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE

VJEKOVA.